

Cairistiona

'S ann bho Fhlòraidh Nic Nèill a Bàgh a' Chaisteil am Barraidh a fhuair eadhon am fonn a tha sgrìobhte air taobh'eile na duilleige so, agus 'se na facail as àbhaist dhi-se bhith seinn a tha sinn a' cur an clò. Tha mòran rannan a thuilleadh air a so 'san òran, agus duine sam bith a tha airson am faicinn, gheibh e iad anns an leabhar-òran a chuireadh a mach le K. C. Craig, *Orain Luaidh*, air taobh-duilleige 87.

Chan eil fhios againn an diugh có bu i Cairistiona. Tha cuid a' cumail a mach gum b'ann de Dhomhnallaich nan Eileanan a bha i, is a rèir an òrain, bha i measail aig uaislean,

“ 'S iomadh diùc a dh'òladh fion leat

'S lìonar iarla nach iarradh nì leat.”

An ann an cùirt Rìgh Albann a chuir i seachad bliadhna, no eadhon trì? Bha i bòidheach, le “muineal dha'n tigeadh lìonan,” agus “bràighe geal mar shneachd an t-sìor chur.” Chaochail i 'na h-òige, agus dh'fhàgadh againn-ne an t-òran tiamhaidh drùidhteach so.

Nach freagair thu, Chairistiona?

E hó hì hu-rù bhi-i

Ho-ro o-hì hó ho ro-o ho

E hó hì hu-rù bhì-i.

Nach freagair thu, chuilein dìleis?

Nam freagradh tu chluinninn fhìn thu.

Thug mi bliadhna 'n cùirt an Rìgh leat;

Ged theirinn e thug mi trì ann.

Chì mi luingeas air Caol Ile,

'S iad ag iarraidh Cairistiona,

Chan ann gu banais a dhèanamh,

Gus a cur 'san talamh iseal

Sìos fo leacan gu dìleann.

Turus a thug mi Ghleann Comhann,

'N fhairge trom 'san caolas domhain,

Chan fhaodainn mo leum a thomhas,

Ged dh'fhaodadh, cha dèan mi'n gnothach,

Cha bhi Cairistiona romham.